

Hvor længe skulle vi forny disse Veksler? Enkelte have udtalt, at det var vanskeligt at faa disse Veksler fornyede, for man begyndte at tro, at man aldrig nogen Sinde fik Pengene. Jeg har staaet ganske hjælpeløs overfor dette, men det har været overordentlig pinagtigt, og jeg mener, at disse Forhold endelig maa ændres hurtigst muligt.

Jeg ved ikke, om det er nødvendigt, at disse Laanesager gaa fra det ene Ministerium til det andet, eller om dette kun bidrager til at forsinke Sagerne til stor Skade for Lovens Udførelse. Den Maade, hvorpaa Loven her gennemføres, svækker ikke alene dens økonomiske Betydning, men ogsaa i høj Grad dens moralske Værdi. Jeg føler mig overbevist om, at jeg er fuldstændig enig med den højtærede Landbrugsminister og den højtærede Finansminister i, at disse Sager bør gennemføres saa hurtigt som muligt, og at de personlig have den bedste Villie til at faa dem gennemførte paa saa heldig en Maade for Landarbejderne som muligt, saa at Loven kan gøre den Nytte, som har været tilsigtet. En god Villie, vide vi, formaar meget, og hvor der er Villie, er der ogsaa Vej.

Jeg kunde give mere detaljerede Oplysninger om hele denne Sags Gang, da jeg har liggende for mig forskellige Breve, som kunde belyse hele den Forretningsgang, der finder Sted, men jeg skal i alt Fald ikke i Øjeblikket komme nærmere ind derpaa. Jeg har i det hele ikke ønsket at øve Kritik, men det har været mig om at gøre at faa Sagen fremmet. Jeg har personlig gjort, hvad jeg kunde dertil, for lange Tider siden, men da jeg ikke har haft Held dertil i den Udstrækning, jeg finder nødvendigt, har jeg følt det som min Pligt at fremsætte disse Bemærkninger her. De Forhold, jeg har haft Lejlighed til at iagttage i denne Sommer, have været mig ret pinagtige, hvorfor jeg vil henstille til den ærede Landbrugsminister og den ærede Finansminister, hvis gode Villie til at faa denne Sag gennemført paa en heldig Maade jeg er fuldstændig overtydet om, ved forenede Kræfter at søge at faa denne Sag gennemført paa en anden Maade end den, som hidtil har været anvendt.

Til Slutning har jeg nogle Sager, jeg gerne vil henlede den højtærede Justitsministers Opmærksomhed paa. Den ene er vort Sindssygevæsen. Der har været klaget over, at der ikke var tilstrækkelig Plads til de sindssyge, og denne Klage har

vist ikke været ubegrundet. Men paa den anden Side forekommer det mig, at vi ikke have fuld Klarhed over, hvordan dette Spørgsmaal kan ordnes paa den mest hensigtsmæssige Maade. At gaa til store, nye Byggeforetagender er Øjeblikket ikke særlig hensigtsmæssigt til, og det er ogsaa et Spørgsmaal, om det i det hele vil være nødvendigt. Jeg vil derfor henstille, om ikke dette Spørgsmaal kunde undersøges, og vi kunde komme til, hvad der, saa vidt jeg ved, i stor Udstrækning anvendes i England, at en Del sindssyge, som egne sig dertil, anbringes i Familiepleje. Vi burde ogsaa have vore kommunale Sindssygeanstalters Forhold nærmere undersøgt og kunde da muligvis anbringe de uheldbredelige, men ufarlige sindssyge, som det alt nu er Tilfældet for nogles Vedkommende, paa de enkelte kommunale Sindssygeanstalter, vi have. Det kunde være ønskeligt at faa Sagen undersøgt saaledes, om den muligvis kunde ordnes paa en lempeligere Maade ved yderligere Benyttelse af kommunale Anstalter for at afhjælpe den Pladsmangel, som nu er til Stede og føles ret betydeligt.

Jeg kommer saa til det andet Spørgsmaal, jeg vil henstille til den højtærede Justitsminister. Idet jeg gaar ud fra, at den Reform af vor Retspleje, som er vedtagen her i Tinget, bliver gennemført, vil jeg henstille, om vi ikke snarest muligt kunde komme til en Reform af vor Straffelovgivning. Det forekommer mig, at Straffeloven af 1866 er en af de mest forældede og mindst tidssvarende Love, vi have, og en Reform i den Retning vil ikke koste Penge, men være af stor Værdi, det føler jeg mig overbevist om. En Lovs Værdi afhænger jo ikke af, hvor mange Penge den koster. Jeg kan i saa Henseende henvise til den kommunale Valglov, vi vedtog her for nogle Aar siden, og som er en af de største og betydningsfuldeste Love, Rigsdagen har vedtaget i mange Aar.

Forholdene forandre sig jo i Tidens Løb, og jeg kunde meget vel tænke mig, at adskillige af de Forseelser, som nu gaa fri for Straf, kunde trænge til alvorlig Røvelse. Jeg kan saaledes henvise til, hvad det ærede Medlem for Aarhus nordre Valgkreds (Sabroe) udtalte forleden om den Velgørenhed ved Laan, hvormed visse Menneskevenner søge at komme deres betrængte Medmennesker til Hjælp. Det er dog ikke særlig denne Side af Sagen, jeg tænker paa, men det forekommer mig, at Straffeloven af 1866 i flere Henseender indeholder Bestemmelser, som høre hjemme